

HAMOKED
CENTER FOR
THE DEFENCE OF
THE INDIVIDUAL

המוקד להגנת הפרט

مركز الدفاع عن الفرد

תאריך: 23.07.2020
בתשובה נא לציין: 110507

בדואר רשום
ובפקס: 02-6759703

לכבוד
כבוד השופטת אסתר חיות
נשיאת בית המשפט העליון
רח' שערי משפט
קרית דוד בן גוריון
ירושלים 9195001

מכובדת,

רחוב אבו עוביידה 4
ירושלים 97200
טל. 02.6283555
פקס. 02.6276317

شارع أبو عبيده ٤
القدس ٩٧٢٠٠
هاتف. ٠٢. ٦٢٨٣٥٥٥
فاكس. ٠٢. ٦٢٧٦٣١٧

mail@hamoked.org.il
www.hamoked.org.il

הנדון: **הדיון בבג"ץ 4853/20 ביום 21.7.2020**

1. לאחר התלבטות, החלטנו לפנות אל כבודה בנושא הנדון, כדלקמן.
2. מדובר בדיון בבג"ץ שבנדון, בפני הרכב בראשו עמד כבוד השופט מזוז, כשלצידו כבוד השופטים קרא ווילנר, בנושא תקיפה של צו להריסה עונשית של בית בגדה המערבית מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום).
3. מזה זמן שהדיונים בעתירות הללו טעונים במיוחד; לבית המשפט מגיעים ארגוני חברה אזרחית שתומכים במדיניות, אישי ציבור וגופי תקשורת התומכים בה, כאשר מחוץ לאולם אנו, באי כוח העותרים, מותקפים על ידם מילולית ומצולמים ללא הסכמתנו (כאשר תוצרי הצילום מועלים לאתרי אינטרנט שונים ומשונים). לצערנו הרב, לזה כבר הורגלנו. לעתים משמר בתי המשפט מלווה את יציאתנו מהאולם עד היציאה מבית המשפט אל הרחוב, תוך שהשומרים חוצצים בינינו לבין המתקיפים.
4. דא עקא, בדיון ביום שלישי האחרון נחצה קו אדום, מבחינתנו. ההתקפה עלינו נעשתה בתוך אולם הדיונים, במהלך הדיון, ותחת עינם הפקוחה של חברי ההרכב הנכבדים. כדבר הזה עוד לא היה.
5. לקראת סוף הדיון ביקש הפרקליט מטעם המשיבים שיינתן להורים השכולים (שבנם החייל נהרג במהלך הפיגוע בגינו הוצא הצו) לשאת דברים. אנו איננו מתנגדים לכך ומגלים רגישות, על אף שההורים אינם צד להליך, ולדעתנו מדובר במראית עין בעייתית בהתחשב בעובדה שטענת המשיבים, שהתקבלה על ידי בית המשפט העליון, הינה כי הריסה ע"פ תקנה 119 מטרתה הרתעתית ולא עונשית. עם זאת, בדיון שלשום ההורים, שנראה כי תודרכו על ידי ארגונים המלווים אותם, דיברו ישירות אלינו ועלינו, באי כוח העותרים (עו"ד נדיה דקה והח"מ) – כלומר,

הסתכלו עלינו בעיניים רושפות, הפנו כלפינו אצבע מאשימה (לא כמטאפורה), והתקרבו אלינו פיזית – משל לא היינו באולם דיונים בבית משפט (כאשר ברי כי דברים אמורים להיאמר אל חברי ההרכב). הדברים שנאמרו, בקול צעקות מחרישות אזניים, היו קשים ופוגעניים, ומלווים אותנו עד היום: מהתייחסות ללבושה של ב"כ העותרים ולנעליה (!); עובר בכך שמשכורותינו ממומנות כביכול על ידי גורמים עוינים (דוגמא אחת שנחרתה בזיכרון: "הנאצים רצו לרצוח את אבא שלי ועכשיו הם מממנים את מי שמגן על מי שרצח את הבן שלי", רק כדי לסבר את האוזן); הטחה חוזרת ונשנית של כינויי גנאי וביזוינו והשפלתנו הפומביים.

6. בכל אותה עת אנו קפאנו במקומנו, מתאפקים שלא לקום ולהגן על כבודנו כבעלי מקצוע, נוכח העובדה שמדובר בהורים שכולים, ומתוך רצון שלא להפריע לקיומו הראוי של הדיון.

7. אולם, במצב זה מצופה היה מחברי הרכב השופטים להתערב ולעצור את ההשפלה הזו. ראוי היה כי חברי ההרכב הנכבדים היו מתווים גבולות לשיח באולם, ועוצרים את הנאומים (הארוכים מאוד, יש לומר) כאשר אלו חצו את הרף המקובל. נראה כי אף חברי ההרכב רצו להימנע מהתנגשות עם משפחה שכולה, אולם תוך כדי כך נתנו ידם בעקיפין לרמיסת כבודנו כצד להליך, כאשר גם כך אנו מצויים בעמדת נחיתות מול המשיבים בהקשר זה.

8. לאור זאת, אנו מבקשים מכבודך כי לפני דיון בנושא טעון כמו הפעלתה של תקנה 119, יחודד בפני חברי ההרכב כי תפקידם לשמור על גבולות שיח סבירים באולם הדיונים ולמנוע התקפות פראיות על צד להליך (ועל אחת כמה וכמה על באי כוחו). איננו רוצים לשוב ולעמוד במצב בו אנו חשופים ומשוללי הגנה אל מול בית המשפט.

בכבוד רב,

דניאל שנהר, עו"ד
מנהל המחלקה המשפטית